

Els darrers anys ens han permès assistir a una evolució del paper de l'estructura no sols com a concepte aïllat sino també, i especialment, en tant que instrument de projectació. En els anys setanta i primers vuitanta, la vinculació de la forma a factors historicistes, contextuels o tipològics, l'allunya de l'estructura i en general de la tècnica en un afany per retrobar en valors purament subjectius, els instruments necessaris per definir el projecte. Revisar els textos teòrics de Venturi i Rossi permet comprendre el paper merament subsidiari de l'estructura, així com la substitució del discurs tècnic, infravalorat en tant que vinculat a valors socio-econòmics de mercat, per discursos contextuels o tipològics, que moltes vegades queden explícits en simples tractaments de façana a partir de l'elecció d'un determinat revestiment, comprovadament "històric". No és fins a mitjans dels vuitanta, i ben segur que com a possible rebuig de tot el que els postulats postmodernistes havien criticat, que comença a aparèixer una certa sensibilització vers l'estructura com instrument de projecte. Aquesta nova actitud però, es recolza en la reivindicació de certes avantguardes històriques dels anys vint (constructivisme, neoplasticisme) caient aviat en la simple retòrica formal. L'estructura passa, de ser ignorada a convertir-se a vegades en l'únic argument del projecte, basant però el seu protagonisme en estrictes qualitats formals i recolzant-se ingènuament en propostes high-tech de comprovada filiació cultural. L'escola s'ha fet ressò durant aquests anys del moviment pendular de l'estructura respecte del projecte. Les àrees d'ensenyament, s'han acostat i allunyat al ritme que la discussió s'intensificava o decreixia, senyalant en cada moment l'índex d'enteniment. Ens agradarà reflexionar sobre aquest tema des de posicions que ens permetessin entendre d'un costat la impossibilitat de deslligar la pràctica projectual del contingut estructural, i d'altre el valor disciplinar i de comprensió lògica que representa l'estructura dins del projecte.

EXPERIENCIA DE LA ESTRUCTURA. Franc Fernández. El conocimiento proyectual es conjunto y suma de parcialidades. / El acto arquitectónico de proyectar es plural y complejo, de ahí su subjetividad. / La observación del mundo a través de ojos habituados a la disciplina arquitectónica nos aporta experiencia. / El conocimiento proyectual es fruto de la sistemática y ordenada acumulación de datos que relacionados entre ellos nos aportan experiencia. / Al explicar un proyecto, al compartirlo, damos a conocer como ha sido concebido. / La estructura es una parcialidad del acto de la proyección. / Un proyecto nace casi siempre de una voluntad irrefrenable inherente al propio proyecto. / La idea generadora de un proyecto puede desvanecerse cuando el proyecto toma entidad propia. / Para algunos, los conceptos estructurales están presente en el proyecto desde el primer instante, incluso previo a este. / El mayor conocimiento de todo aquello que nos rodea forma un sólido basamento donde edificar el acto proyectual, también el conocimiento de uno mismo. / De ahí que como decía Alejandro de la Sota, "Hay que esforzarse en ser y no en Hacer".

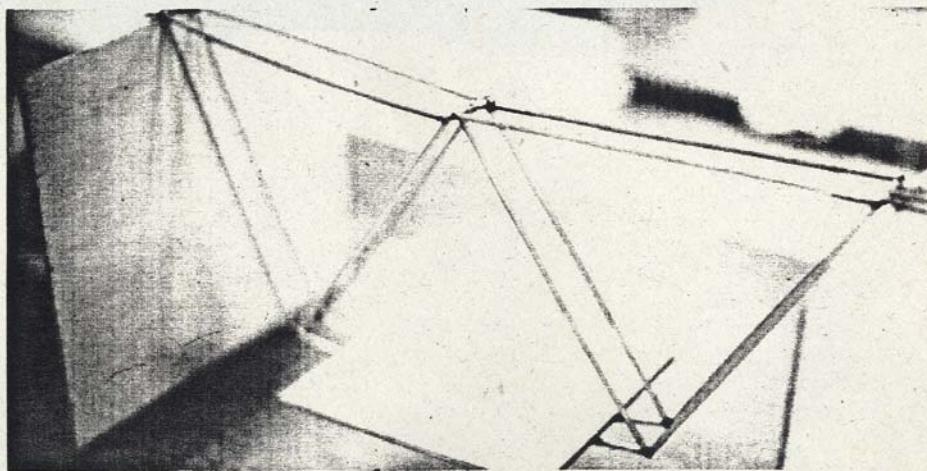
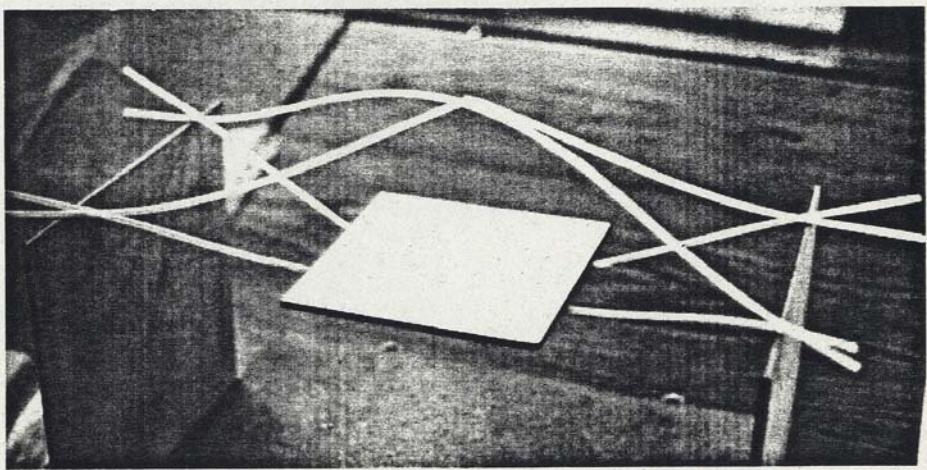
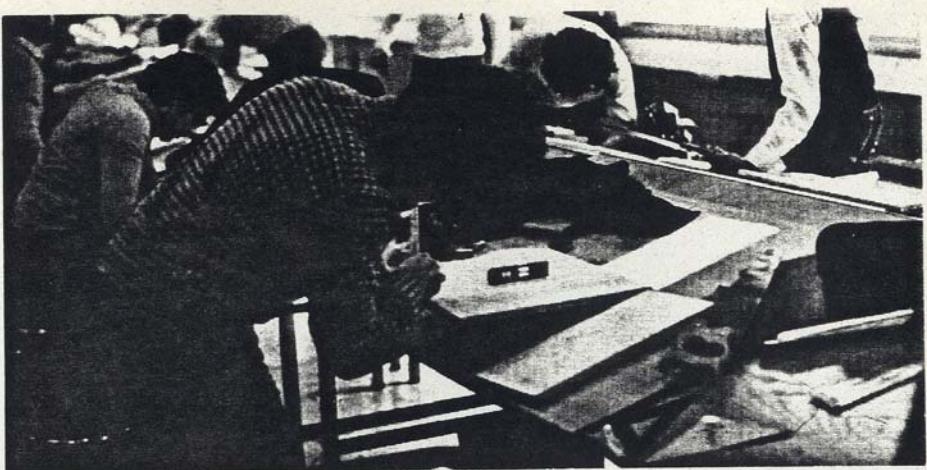
DP.1 ESTRUCTURA I PROJECTE.
Experiencia de la estructura: Franc Fernández Eduardo. Parlar amb el cos: Pere Riera i Pañelles. Exercicis al primer curs de la carrera. 1978-1984. El pla horitzontal. L'estructura de paper. L'estructura de ferro. La biga. El voladís. El vestit. El contenidor. La cabana. El disseny de l'estructura: Carme Ribas Seix. Pavelló esportiu. Nau industrial. Ambaixada a París. La construcción de la estructura: Joan Roig i Duran. Pont per a vianants. Plataforma per a pescadors. Ampliació del bar de la ETSAB. UPCigrama: Aniceto. Maig 93

PROPER NÚMERO

4DP